

nærmer os den tid hvor Gud siger : deres synde bærer er fuldt. På Davids tid fik foragten for Guds lov ham til at udbyde : ”Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.” Den mangel på respekt, som blev vist imod loven mindskede ikke dens værdi i salmistens øjne. I stedet så han desto større behov for at forsvare den; og medens han så den nedtrampet af uhellige fødder, udbød han : ”Derfor Elsker jeg dine Bud frem for guld og skatte.” I vor tidsalder er mennesket gået langt i sin arrogance og blasfemiske fornægtelse af Guds lov. De har accepteret den falske sabbat i stedet for den dag som Gud har helliget og givet til mennesket som et mindesmærke over skabelsen. Deres ulydighed er stor, og nu burde denne bøn fremsiges af uforstilte læber : ”Det er tid for Herren at gribe ind, for de har krænket Din lov.” Grænsen vil snart være nået. Krisen kommer snart, og da vil Gud gribe ind. Når nådens grænser er overskredet vil Gud arbejde, og vise at Han er Gud. Hele jordens dommer vil hævde sin ære og straffe jordens oprørske indbyggere.

Teksten er fra ellenwhite.dk. Ønsker du at printe denne traktat, er det print.ellenwhite.dk.

nærmer os den tid hvor Gud siger : deres synde bærer er fuldt. På Davids tid fik foragten for Guds lov ham til at udbyde : ”Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.” Den mangel på respekt, som blev vist imod loven mindskede ikke dens værdi i salmistens øjne. I stedet så han desto større behov for at forsvare den; og medens han så den nedtrampet af uhellige fødder, udbød han : ”Derfor Elsker jeg dine Bud frem for guld og skatte.” I vor tidsalder er mennesket gået langt i sin arrogance og blasfemiske fornægtelse af Guds lov. De har accepteret den falske sabbat i stedet for den dag som Gud har helliget og givet til mennesket som et mindesmærke over skabelsen. Deres ulydighed er stor, og nu burde denne bøn fremsiges af uforstilte læber : ”Det er tid for Herren at gribe ind, for de har krænket Din lov.” Grænsen vil snart være nået. Krisen kommer snart, og da vil Gud gribe ind. Når nådens grænser er overskredet vil Gud arbejde, og vise at Han er Gud. Hele jordens dommer vil hævde sin ære og straffe jordens oprørske indbyggere.

Teksten er fra ellenwhite.dk. Ønsker du at printe denne traktat, er det print.ellenwhite.dk.

Advent Review

AND SABBATH HERALD.

"Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus." Åb. 14, 12

BATTLE CREEK: MICH.

14. august 1900

af Ellen G. White

Formastelsens synd

I sin håndtering af menneskeracen bærer Gud længe over med de ubodfærdige. Han anvender sine udvalgte redskaber til at kalde mennesker til troskab og tilbyder dem fuld tilgivelse hvis de vil angre. Men fordi Gud er overbærende forlader de sig på hans nåde. ”Fordi den onde gerning ikke i hast rammes af dommen, får menneskene hjerte mod til at gøre det onde” Præd.8:11.

Guds tålmodighed og overbærenhed, som skulle opløse sjælen og bringe den til underkastelse, har en helt anden virkning på den skødesløse og syndefulde sjæl. Det leder dem til at kaste enhver begrænsning af sig og styrker dem i deres modstand. De tror, at den Gud, som har båret over med så meget fra dem ikke vil agte på deres perversiteter. Hvis vi levede i en tid hvor umiddelbar straf herskede, ville overtrædelser mod Gud ikke ske så ofte. Men selvom straffen er udsendt, vil den dog blive udført med usvigelig sikkerhed. Det er grænser, selv for Guds overbærenhed. Grænsen for Hans overbærenhed kan nås, og da vil Han straffe. Og når han tager den formastelige synders sag op, fortsætter Han til han har nået enden.

Meget få forstår syndens syndefuldhed. De smigrer sig med, at Gud er alt for god til at straffe overtræderen. Men Miriam, Aron, Davids sag viser, at der ikke er tryghed i at synde mod Gud i gerning, ord eller selv i tanken. Gud er et væsen med uendelig kærlighed og medfølelse, men Han erklærer sig også som en ”opslugende ild, en nidkær Gud.”

Miriam og Arons lærte af bitter erfaring , at Gud ikke vil betragte dem, som formaster sig mod hans godhed, med velvilje. Dette gælder særlig for dem, som han placerer på ansvarsfulde poster. Herren håndterer denne synd som en alvorlig sag, for han bliver altid bedrøvet når formastelige sjæle vover at tale imod hans udvalgte agenter for at tilfredsstille deres egne vanhellige impulser. Miriam og Aron tænkte at Moses havde gjort en fejl, da han tog en ætiopisk kvinde til hustru, og de blev forrådt til at føle misundelse

Advent Review

AND SABBATH HERALD.

"Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus." Åb. 14, 12

BATTLE CREEK: MICH.

14. august 1900

af Ellen G. White

Formastelsens synd

I sin håndtering af menneskeracen bærer Gud længe over med de ubodfærdige. Han anvender sine udvalgte redskaber til at kalde mennesker til troskab og tilbyder dem fuld tilgivelse hvis de vil angre. Men fordi Gud er overbærende forlader de sig på hans nåde. ”Fordi den onde gerning ikke i hast rammes af dommen, får menneskene hjerte mod til at gøre det onde” Præd.8:11.

Guds tålmodighed og overbærenhed, som skulle opløse sjælen og bringe den til underkastelse, har en helt anden virkning på den skødesløse og syndefulde sjæl. Det leder dem til at kaste enhver begrænsning af sig og styrker dem i deres modstand. De tror, at den Gud, som har båret over med så meget fra dem ikke vil agte på deres perversiteter. Hvis vi levede i en tid hvor umiddelbar straf herskede, ville overtrædelser mod Gud ikke ske så ofte. Men selvom straffen er udsendt, vil den dog blive udført med usvigelig sikkerhed. Det er grænser, selv for Guds overbærenhed. Grænsen for Hans overbærenhed kan nås, og da vil Han straffe. Og når han tager den formastelige synders sag op, fortsætter Han til han har nået enden.

Meget få forstår syndens syndefuldhed. De smigrer sig med, at Gud er alt for god til at straffe overtræderen. Men Miriam, Aron, Davids sag viser, at der ikke er tryghed i at synde mod Gud i gerning, ord eller selv i tanken. Gud er et væsen med uendelig kærlighed og medfølelse, men Han erklærer sig også som en ”opslugende ild, en nidkær Gud.”

Miriam og Arons lærte af bitter erfaring , at Gud ikke vil betragte dem, som formaster sig mod hans godhed, med velvilje. Dette gælder særlig for dem, som han placerer på ansvarsfulde poster. Herren håndterer denne synd som en alvorlig sag, for han bliver altid bedrøvet når formastelige sjæle vover at tale imod hans udvalgte agenter for at tilfredsstille deres egne vanhellige impulser. Miriam og Aron tænkte at Moses havde gjort en fejl, da han tog en ætiopisk kvinde til hustru, og de blev forrådt til at føle misundelse